

Străvezie
închisoarea
ca un vâl de mireasă

- o trilogie poetică de
CRISTI V. ANDREI -

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă
I

POÉMIA

Cristi V. Andrei

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

ó minha mártir, forma que eu destruí, integrada em mim

Ordinea intrării în scenă

Calea
În tranșeele imnului
Neliniștea
O crimă pasională
Metaforă dominantă
Oracol
Copilul și adultul de pluș
Fetița cu chibrituri
Refren
Lasă-ți mîna peste-a mea
Concert de orgă
Da

Nenumita

Despărțire de un fost viitor
Cineva acolo tîrziu mă iubește
A îngerilor
Rețeaua clandestină
Întîmplare cu nou-născut
Sub papucii Doamnei Ierni
Primăvară primăvară
Fetus
Memorii
Reportaj din urechea lui Beethoven
În spatele frontului
O meditație natală

CALEA

Albastru marin e
Încă în gândul
Ce poartă iubirea
Fără de țintă

Căința speranța
Îi vâluresc
Singura undă
Stingherul senin

Rătăcire
E un nume frumos
În grabă-nsemnat
Pe eșafod

Corabia
Dispare în nori
Călătorii tresar
Somnul dă rod

ÎN TRANȘEELE IMNULUI

Dragul meu trup, te amîn
În cortul de frunze
Pînă cînd vîntul sufletului
îl va spulbera.
Pînă atunci rabdă soldățește.
Celulele tale, reînnoite mereu,
Sînt corul îngerilor căzuți:
“Ave Suflete! Ave!”

NELINIȘTEA înoată de-a lungul brațului drept,

Iese prin degete, se usucă în aer,

Plonjează în valurile brațului stîng

- Descriind un arc de triumf.

Trec pe sub el, ca sub jug,

Animale de povară, tăcerile.

Și liniștea altor mîini își lasă pe ele

Mîngîierile

O CRIMĂ PASIONALĂ

La semaforul vîrstelor

Nu am oprit

- Plătesc cu roșul sîngelui

Cu verdele ochilor odată îndrăgiți

Grăbit am trecut peste tine

Suflete, tărcat cu ploaie

Norule, de nervi străbătut!

METAFORĂ DOMINANTĂ

Trupul întins de-a lungul degetelor
Nemilos arătînd mereu “înainte”
Cazmaua istoriei
Tranșeea săpînd-o tot mai aproape de Alpha Centauri
Bătăile inimii –coifuri cohortelor de idei
Masca de gaze a poeziei pe fața alergătorului de cursă lungă
Un om își sprijină capul în mâini, gîndește
Gîndul lui e plasa gladiatorului
Arunc-o, acum!

ORACOL

Vei urma drumul care duce la mare
La plaja aglomerată de gingiile lucrurilor golite de dinții cuvintelor
Tu și tribul tău le vei locui fără amintiri
Privind abluțiunile soarelui, hrănindu-vă
ne-ncrezător din ceea ce mîna mării vă va lăsa la reflux
Unul va fi izgonit, de o forță lăuntrică mai ales
Dincolo de orizont, în caiacul umbrelor sale
Întors nevătămat, după un timp egal cu puterea uitării hămălind în porturile
viitorului
Va-mpietri 'ntr-o alveolă, va fi primul cuvînt,
Al curajului, măcinînd
Primejdiile ce vă-nconjoară

COPILUL ȘI ADULTUL DE PLUȘ

Pielea îmbrăcată în fiecă dimineață

Se desface spre seară

În locul ultimei cusături

Prelingînd idei sîngerînde

Pe mîini de copil.

Rană trecută din vîrstă în vîrstă

Roșu fir de deochi

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

FETIȚA CU CHIBRITURI

Pe unde inima mamei a trecut

A rămas o pată, sîngerie

- Inima tatălui, soare de hîrtie

Un joc nevinovat o va aprinde pentru ultima dată

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

REFREN

Hai vino
Vin-odat'
Pe ochiul meu
Ce s-a-nserat

Ca pe un ring de dans pustiu

Hai vino
Vin-odat

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

LASĂ-ȚI MÎNA PESTE-A MEA

Ca și iedera

Pe ziduri de cazarmă

Unde-o armă s-a culcat

Cu-o altă armă

Ah, ce întâmplări subite,

Ce aromă de agrișe,

Susur mineral de mîini,

Ritmuri de gheîșe!

CONCERT DE ORGĂ

Am cerșit sub steaua roz
Tangajul umărului ei și ancorarea
În părul împletit în cozi
Trăgînd în hamuri înserarea

Din gene-mprăştii insule de trestii
În mari și rare ape
În tubularele prăpăstii
Concert de orgă arzi în noapte

DA

Sub secera ta lucește ochiul femeii,

spune adolescentul

Ai grijă de muchia de inimă pe care o odihnești,

(snop de-mbrățișări și speranțe)

Să fie netedă și tăișul hotărît, linie matematică

Odată a ta, descrie-o cerc și sînii așează-i în centru:

Aceasta e lumea perfectă!

După mult ocol, neștiință și teamă

Escaladează-i

Tot mai slăbit

Aerul tot mai rar

Numai sfîrcurile acelea se văd

Înghițînd cerului stelele toate

Întreagă calea lactee

Da! Aceasta e lumea perfectă!

Cu iubirea călită de înălțimile sufletești

Albită ca o rufă proaspăt spălată

Nu crezi că sîntem chiar și azi

Aceiași tineri fericiți de prima ninsoare în munți

Aceiași tineri înzăpeziți de fericire

Aceiași

munți de poezie?

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

NENUMITA

Frumoasă era

Ca genunchiul luminii

cu îngerul războite

Trecătoare era

Ca genunchiul luminii

în palme de înger fugite

DESPĂRȚIRE DE UN FOST VIITOR

Poate să mai fie o viață de-apoi
În vreo celulă în flăcări a Ioanei d'Arc
Poate că morții sînt mai tineri ca noi
Cînd oasele cu zgomot de muguri se sparg

Poate un gînd lovit de un altul
Mai aprinde focul în cerul planetei Pămînt
Poate din vatra gleznelor tale se înalță chiar fumul
Sărutului ce arde al clipei veșmînt

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

CINEVA ACOLO TÎRZIU MĂ IUBEȘTE

Și ca un taur aburit

ies anii tineri din arenă

Faldul de cortină al pielii se desface

Peste gest cineva trage

Gluga de nisip a mîngîierii

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

A ÎNGERILOR...

Foșnirea frunzoasă a respirației
Cade pe buzele ieșite din vara iubirii

Mâinile se retrag una din alta
Reflux și plaje bogate în așteptare

Brațele – ‘n plutire se schimbă
Din umăr mai sus pîn’ la cuvînt

REȚEAUA CLANDESTINĂ

Iubirea pentru ea

Era o suită

Un șir de desene

Pe-o ruină antică

Fiecare cadru

Mai curat, mai rar

Pînă cît și ochiul

Este în zadar

Pînze, pînze

Osuar zburător

Numai linii mînze

Fac al lor picior

ÎNTÎMPLARE CU NOU-NĂSCUT

Mușchiul vorbește cu fibra copacului,
Fiecare contracție e-un clipăt de ochi.
Pădure și om se privesc prin lentile de rouă,
Un stol de păsări tunelul privirii-l străbate
Ca un copil uterul mamei

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

SUB PAPUCII DOAMNEI IERNI

Sînt renii muți și-un cîrd de viermi

E un glonț, castel de hoți

Ali-Baba și-atîtea morți

Dintr-un clin de zori fierbinți

Somnoroase gene se deșir,

Șterg cu guma tot ce-am scris –

De trei ori poem de os, în ce gleznă să te-nșir?

PRIMĂVARĂ PRIMĂVARĂ

Flămînzesc pe osuare de vise
Suflet prăfos visele-nghite

Îmi frec obrazul de obrazul luminii
Mînzul iubirii se-mpinge-n vîntul rostirii

În căruțele gîndului tot ce-am gîndit
Umblă liniștit între cei vii

Aromele ierbii nările le taie fîșii
- Plaiurile pieptului leagă

Se-ntrec peste mine ceruri feline
Vibrez ca o frunză atinsă-n verzime

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă I

FETUS

Aproape sînt verde de cîte frunze ca flăcări mă ard

Aproape sînt aer de cît în vîntul de nord și de sud mă despart

Gura-mi păzesc cu genunchii,

ca din cuvîntul în mine păstrat iar să mă nasc

MEMORII

Luptătorul se-așează la masa de scris,
Cu coiful alături, lampă de birou.
Mîna de ieri e-un mulaj de gips.
Peste el, cea de azi, cercetătoare,
Își plimbă fiorul care, tăind
Nodurile degetelor, mîna de mîine o va ivi.
Luptătorul s-a așezat la masa de scris.
Capul geme, încărcat de stele,
Căzătoarele le pune obiele.
În față prinde contur
O școală de gladiatori.
Arena privirii e răscolită
De fălcile unor nori preistorici

REPORTAJ DIN URECHEA LUI BEETHOVEN

Cuvintele limbilor vorbite-n jurul tău
Alcătuiesc, ca într-o roire de scurte vieți,
Cetățile gândului,
Cetăți de scăpare pentru cel războit cu el însuși.
Celule în care, locuindu-le rînd pe rînd,
Lipit de zid aștepți răspuns din celula vecină,
Adunînd mărturii pentru lungă frază a libertății

ÎN SPATELE FRONTULUI

Dragul meu suflet, te amîn

În buncărul oaselor

Pînă cînd desperarea trupului

Îl va sfărîma.

Pînă atunci rabdă îngereşte.

Fantomele tale, an de an văruite,

Sînt corul singurăţîilor exilate:

“Pace ție, Trupule! Pace!”

O MEDITAȚIE NATALĂ

Se poate să fi fost o nepotrivire.

E însă parfumul florii nescuturate și stinse-n culoare.

Trist, ierbarul așteaptă un semn, o boare

Cîmpul să freamăte iar mîngîiere, candoare.

Sălbatică vița-de-vie înlănțuie zidurile morții.

Pelerinii cîntă în negura nopții

Oaza de bucurie a dimineții.

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă.

Clocotul tăcerii-o răsună.

Fața trei ceasuri de noapte și-o luminează

cu vestea cea bună

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă
II

SCULPTURI ÎNTR-O EXPOZITIE
(simetriei)

Cristi V. Andrei

Catalogul expoziției

1) Anonim	33) Anonim
2) Fără interior, fără exterior	32) Unghi de lovire
3) Iluzii	31) Cumințenia
4) Sinele	30) Forme de seară
5) Metamorfoza unui mit	29) Vîltoare
6) Natura sculptează	28) Autoportret
7) Echivalențe	27) Cină de taină
8) Alge	26) Rugăciunea
9) Coloană	25) Tumul
10) Portret	24) Eroul
11) Piramida	23) Chipul și-asemănarea
12) Căușul	22) Desen spațial din neon
13) Afrodita	21) Scenă de vînătoare
14) Soare negru	20) Sonorități ondulate
15) Făurar	19) Materialitate
16) Primăvară	18) Geometrii noi
17) Sărutul	

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

ANONIM

(*“Din materii de m-ar deascunde”*)

Despădurit de mâinile ce-l sculptaseră

Unghi după unghi rostogolind

Pe urme-i atrăgându-i aduimecarea –

Prin ce ploi l-aş pătrunde,

Din materii de m-ar deascunde?

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

FĂRĂ INTERIOR, FĂRĂ EXTERIOR

(*“O lacrimă străbătîndu-mă înot”*)

Praf

Fulgitorul

M-a deochiat:

De nu zic și n-arăt nici “sus” nici “jos”

“Departe” și “aproape”.

Și în zburare mergător –

O, nu m-arăt!

Borna pleoapelor

Mă mîngîie

La graniți fișîind de timp. Sub tălpile privirii peste tot

Aceleași ape, praf de lacrimi. Și-

-o lacrimă străbătîndu-mă înot

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

ILUZII

(*“De-a Domnul peste-aceste membrane”*)

Locuiesc în sfera ochiului

Dar mereu în alte sfere mă văd.

De grinzile visului

Stau atârnat ca liliicii.

În afara ochiului

Mă zbat mă lovesc

În alte –mai- sfere oarbe

Mă joc de-a ascunsul-văzutul

De-a Domnul peste-aceste membrane

Care –mai mult-

Nenăscut în ochi mă-nvelesc mă înfașă

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

SINELE

(“...mersului, mergerii”)

Toamna se pleacă

În şuierul ierbii.

În brunele vârste.

Spre casă întoarcere.

Un tânăr lut țăranesc

M-abate din drum

Turnându-mi iar gândul

În formele trupului.

Nesperat mîinile de iubire

Odihnind pe genunchi

Pe capetele pruncilor mersului, mergerii

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

METAMORFOZA UNUI MIT

(*“Pînă-n adîncuri se mohorîseră”*)

Părinte al zorilor

Degetul luminos sparse vederea

Pînă-n adîncuri unde-mi se mohorîseră

Visele prizoniere

(*“Altamira, dragostea mea!”*).

Prefăcut în floare carnivoră

Le mistuî.

Și pe mine, dinspre năuntru spre-afară.

Dispare.

Lasă în loc, în locul crimei,

Semn al trecerii

Forma-și lasă –

Stafie pulsînd de-o viață fără-amintire

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

NATURA SCULPTEAZĂ (CLIN DE NISIP)

(*“Mim al zborului, mim al puterii”*)

Nisipul se-nclină

Sub patria vîntului.

Coasta Adamului

Linia oceanului

Eva întinsă

Pe plaja ochiului

Sticla lui

risipită.

Mim al zborului mim al puterii

Aerul sînul îi umflă:

Duna nisipului

Casă a privirii

în ea mi te-ai dus.

Zilele nopțile

Încă o dată:

V-ați dus.

Ridică-ți respiră

Sînul pînă la cer.

Cerne-te cerne-mă

Patria vîntului

Fă-mă la fel

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

ECHIVALENȚE

(*“Albe albiile trei”*)

Rostogolită piatra din jarul de lut

Oasele mîinii în pietre de vad

Culmile apei în ochiul cel stîng

(Greul luminii

Greblează geana ochiului drept).

Albe albiile trei

Cosesc din vîrcolaci sufletul lunii

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

ALGE

(*“Două verighete...”*)

Degetele

Verzi

(Verde de ființă marină)

Iar și le-mplîntă în piatra gardului.

Pielea

Verde

O-ntinde pe falangele pomilor.

Respirația-i verde

Pulsează în găvanele casei.

Două verighete (aur, aur!)

În sedimentul verdelui

Scrișnesc din îmbrățișarea moale ce le poartă

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

COLOANĂ

(*“Mai hai și vai”*)

Întrepătrunsă cu o pală de vînt

Creșterea oarbă a muchiei de sînt

Se-mlădie pe corul de păsări

(Scoici de altvînt)

Pămînt fumurînd pămînt de altsînt –

Măsură

Curbură

Arsură de vînt

Mai hai ai hai

Mă legănai și –

Vai

Ce întrepătrunsă cu o pală de vînt

Creșterea oarbă a muchiei de sînt...

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

PORTRET

(*“De treisprezece ori chipul”*)

De treisprezece ori chipul
S-a-ntors înspre viață.
Trăsăturile foșnesc a hîrtie.
De mîna soarelui mototolite – flacără.
Scrisul înscrisul – lava
Mușuroaielor de lumină încinsă.
De treisprezece ori. Fără vorbă,
S-a întors, m-a privit.
Mi-a mîncat din adîncul clipirii.
În adîncul clipei s-a-ntors.
Depărtat
Vuietul fundului de ochi
De mare, al orbului

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

PIRAMIDA

(*“Ale nisipului...”*)

Neprevăzutul s-a așezat pe tronul amintirii

Hohotul apei stăruie-n glezne

Tulpina nesomnului bici peste cearcăn

Fruntea plecată în coapsele moi

Ale nisipului

Piatră timidă, rotitoare, emoția

Ca o mânășă ochiul întors

Se vede

Totul se vede

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

CĂUȘUL

(*“Ale cerului...”*)

Închise în rufa vieții

În folia de plastic

(Ca laptele-n pungi)

Vederile –

Supte de nori

Două orizonturi

Două mâini (văzătoarele) se-nchid:

Plută de ceruri

Valuri de oase

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

AFRODITA

(“Friza Plînșilor îi este privirea”)

O fiară albastră (albastru de val văruit)

Își doarme mînia la picioarele ei.

Vînățul (vînățul înecatului) din ochii-i de Plîns

(Friza Plînșilor Friza Leilor îi este privirea)

Încheagă clocotul sîngelui:

Vine subțiri în coloanele albe

Ale trupului ei.

Buzele-i mă-nfloresc și mă fură

De-o parte și alta ca aripi.

Cuvintele născînd pentru ea încă o gură.

“Sărut-o Sărut-o Sărut-o...”

Val Și val Și val Și val...

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

SOARE NEGRU

(*“Șlefuiеște cumplit”*)

Șlefuiеște

Sub bătăturile palmei

Sîngele osul

Încrederea mîinii șlefuiеște

Trecerea trupului peste alt trup

Trecerea lunii roade cumplit

Urmele pașilor

Secatele soarelui.

Soarelui.

Mut

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

FĂURAR

(*“Epilog de cometă”*)

Brațul nemaîndurînd

Greu de corp de paradisă –

Se-ajură

orbită

Sîngelui său presupus.

Și fie și coasă

Tăind tulpina îngustă de cer

Și fie și brazdă

Primind dezvelitul stelar.

La capăt chiar mîna

Dîră de mînă

Epilog de cometă

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

PRIMĂVARĂ

(“Din aceste atingeri încrângătoare”)

Ademenită pasăre

blîndă teamă

Așezîndu-mi în mîini –

Stă copacul sub mîngîierile începătoare.

La ceilalți mă uit

Trimițîndu-ne

-- Din ochi încruntîndu-ne

(Mal încruntările) –

Sevele.

Cineva –poate un spasm- va-nflori

Din aceste atingeri încrângătoare

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

SĂRUTUL

(“Din unul în altul perechea supusă”)

Bolta stropului de ploaie

Așezată ca la de vînt catedrale

Hașurează

Linia de unire a două pietre

Două profiluri pătrunzîndu-se pe îndelete.

Din unul în altul trecînd

Atingerea de semn schimbătoare

Perechea supusă Un-ei viclenitoare

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

GEOMETRII NOI

(*“Din arome de linii”*)

Grindina razei

Modelează aureola

Înaltelor trunchiuri

Sus

Cîmpuri

Respirația ținîndu-și

Înclină tăcerea spre sunete

Nimbul treptează

Din arome de linii

Forme din cercuri descinse

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

MATERNITATE

(*“Așternut de priveriști”*)

Încărcată de gemeni

Pămînteana căzu în somn greu.

Rotind amețind somnul în ea și

Pe somn rotindu-se svelteți ierburoase

Strigătoare de zboruri la zboruri ființe

Și alte priveriști așternute cu viață.

Așternut de priveriști

Rotindu-se în ochii Căii Lactee.

Cosmosul, greu de priviri

De ochi neîntrupați viclenite și supte

Însămîntare

Înfometare

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

SONORITĂȚI ONDULATE

(*“Războinicii luminii”*)

Pe lama depărtării

Trec privirea

Încrucișare de săbii

Războinicii luminii.

Tot locul vibrează

Cu mișcări înțelepte de trestii desenându-mi

Al răcorii

Al umbletului pe buze de fată

Dans spadasin

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

SCENĂ DE VÎNĂTOARE (“*Vulturește îngerească*”)

Vulturește îngerească
Luna ochiului meu stîng
Se –plinind- lovește
‘N pleoapa franjurată-n ploi smintite
A ochiului ceros. Și drept
Spin florilor vederii
Îți răpune năvășul
Armăsarul din călcîi.
Hai, întoarce-te și-arată-mi
Cum îți bate, îmblînzită, inima sub sîn

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

DESEN SPAȚIAL DIN NEON (DUPĂ THALES)

(*“Suflîndul... Linii... Mări...”*)

Suflîndul din ape ni se trage –
Verduri subțiri și desenate

O lacrimă desprinsă
Elastică
De capăt întinsă pînă la starea razei de neon
Acele vérduri le-nchise transparent

Zburări
Desfătări de-nluminare
Granițe de aer, mișcătoare zări

Linii

Mări

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

CHIPUL ȘI-ASEMĂNAREA

(“*Are da*”)

Din racla formei capu-și ridică

Creierul sentimentului

(Da, are cap are trup are da

Înfățișarea unei ființe).

“Nu te pot judeca” spune

Uitându-se-n urmă.

“Sorii tăi se spînzură violeți

De ideile mele: auroră boreală dragostea noastră.

Mă-ntorc

În nevăzutul ce ești

Chipul și-asemănarea cărora mă-nchin și dezbin”

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

EROUL

(“*E Calea*”)

Călătorește mai departe decât
Ar putea cu gândul să se ajungă.
Sîngele i se face de piatră și
De pe ramuri de piatră
Cade pasărea trupului.
Și din cer

nu mai are de unde să cadă.

Căderea lui e mai departe decât
Ar putea cu gândul să se ajungă.
Piatra din spate e mai aproape
Decît capul –împietrit- ar putea să o ascundă.
...Uite cum Fiul
Lovește cu dalta în sînge de Tată:
Închina-s-ar închina-s-ar
Femeile
Noroadele noastre de visuri:
El nu mai e nu mai e!

Cum stai tu în privirile noastre
(‘nchinate-nchinate)
Gri asfințit
Casă nomadă
Inscripție tăcută
În mîlul privirii – cum te ferim!
Cu pămîntală vegetală marină privire.
(Cu foamea cea crudă slăvind animalul
Visul următoarelor zile)

Călătorește.

E Calea.

Mai departe decât ar putea cu gândul să se ajungă

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

TUMUL

(*“Ninsoare de os”*)

Ochiul ia foc

Cenușa se-așează în mâini

Sub suflarea cea rece-ntărită

Surul se-ngăduie soare

Sura se-ngăduie lună

De sus, o arcadă

De os cimentat în mîna noroasă

Se –ninsoare -încununînd mormîntînd- sfărîmă

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

RUGĂCIUNEA

(“Cum era să fac o femeie goală într-un cimitir?” ...)

Val de vale se domoală
Delurîndu-și somnu-n vise
Fluturos gândul ruină
Aerul ce-n el se-nchise

Din rubin și din safire
Flori se-așează-n ierbi pietroase
În final de învelire
Pleoape stau, bisericose

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

CINĂ DE TAINĂ

(“Ale tăcerii...”)

(omagiu deplin lui Brâncuși)

Încercuit

De lumină

Trupul fructului

De douăsprezece ori se-mpărți.

Mereu sîmburii – vîrf al săgeților

Ochiul -Marele- razelor

Închizînd

Gura imaginii -

Mire pecetluindu-și cu sărutul mireasa

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

AUTOPORTRET

(“...*lipit de palme*”)

O stea spînzurată

De un albastru.

Ca o limbă de clopot

Smulsă din negura sunetului.

Legănată în ochiul care –lipit de plame-

S-a desprins

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

VÎLTOARE

(*“Al Tristei Figuri Cioplitor”*)

Inima se izbește de suflet
Raiul de iadul privirilor
Încălecăre pe strîmbul răsunset
Stă mîna cu dalta
- Al Tristei Figuri Cioplitor.
Hamul e uns cu umbre de lună
Dedesubtul se-nalță și subțiază
Ca o sprînceană-n mirare

Mînioasă mișcarea
Asupra mîniei se lasă

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

FORME DE SEARĂ

(*“Am aprins lumînări”*)

Noaptea cuprinde genunchii

Îi înfumură

Cu suflarea de boală a

A luminii

Mersului am aprins lumînări

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

CUMINȚENIA

“Ce mână apasă, pe grumazul ochiului, blînd?”

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

UNGHI DE LOVIRE

(*“Muchie a maifirii”*)

S-a stins

Muchie a stingerii

Mărturisire

S-a alb

Muchie a albirii

Înluminare

S-a mai

Muchie a maifirii

Fii!

Străvezie-nchisoarea ca un vâl de mireasă II

ANONIM

Formă din formă

Formă pentru formă

Dinte pentru dinte

Ochi pentru ochi

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă
III

ANTICARIAT DE IUBIRE

și alte vietăți

Cristi V. Andrei

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

*Roadele s-au copt
Pomul scutură aerul zilei
peste ochii-mi închiși
Trece în cerul de dincoace de pleoape
Aș spune că e o atingere omenească
dacă n-aș ști că nu ești aici
Deschid privirea
O rotesc după soare
Mă gândesc la lumină
Mă gândesc în lumină
Adorm*

pe frontul dimineții, îndrăgostiții

E o depărtare de lup între noi
Văzduhul vorbelor se desparte de adâncurile lacrimii
Aromele pielii se retrag din coloniile trupului vecin
Pe țărmul suflării eşuează peştele-vis
Rece străluceşte în pădurile gândului
răşina poeziei

a spune te iubesc

De ce nu zîmbești?

Raza de soare a trecut acum cîteva minute

la o palmă de umbrele noastre

Se va întoarce -ca și cometa Halley- într-o zi

Și poate ne va lovi de-a dreptul

lăsîndu-ne lac de lumină

Dar pînă atunci te rog

sigilează cu zîmbetul răcoarea

acestei poieni de priviri

în preajma căreia raza soarelui a trecut

ca un iepure alb fermecat

săgetat de propria-i vînătoare de spațiu

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

penaj

Cînd mersul cățărător a două aripi
se întrerupe în căpițe de fulgere
ca o pereche de îndrăgostiți afundîndu-se
în mierea verii:
Ploaia se așează (lacrimă a zborului)
în zborul pămîntului
Frunza argintie a plopului
îmbrățișează febra albă a orizontului
Mă chemi în mijlocul străzii
Ne sărutam
Iar spatele încins flagelat de biciul metalic
al automobilelor gonind gonind
Și păsări deasupra
Sărutul nostru păgîn în altarul de pene
urcînd
urcînd

vară indiană

O vară-ntreagă ne-am iubit
Noapte de noapte între grămezi de pepeni verzi
Piața pustie se rotea
pe lama de cuțit tăind în fruct
Un pepene rostogolit s-a spart și-mprăștiat în univers
în zeama-i roșie se scăldau
cuvintele nespuse agonizând în colț de stea
Ca o țărancă neînțelegînd copiii săi de la oraș
se retrăsese înfoiată luna-n nori
Un cîine vagabond ne lumina
cu ochii-i doi galbeni sunători
de-o dragoste împărtășită
plătindu-ne secretul de-a ne ști
în zori închiși în sîmburi și-n ispită

septembrie 14

Secerişul şi arătura de toamnă
s-au încheiat
Pe câmpul din marginea oraşului
pe câmpul din marginea ta

Eşti o amiază puţin trecută
Elegantă
Ţi-ai însuşit cosmosul
iar eu un vis perfect, aurit

O cosiţă moale, încetoşată
îmi clatină buzele

măști în septembrie

Reclama revistelor
i-a dublat farmecul

Un buchet de crizanteme
mustind de albe petale
odihnește pe masă

Scrisoarea de la tropice s-a uscat
în cerneala unei nopți temperate

Tînărul străin a cuprins-o

Dar buzele ei sînt departe
în marea caldă din sud
Legănînd sărutul printre vameși și stînci
spre țărmul știut
spre un vechi început

Un fluture albastru
cu aripa-i arsă mai luminează
cînd tîrziu, obosită
lampa o stingi

mai vino

Mai vino

Îmbrăcată-n rochia bej

și cu sabotii italieni

Să luăm alune la o halbă pe terasă

în orașul care-mi plînge-n casă

Să mai bîrfim pe cunoscuți

pe ciubucarul chelner

și gura ta roșind sub ruj

Să-mi spui ultimativ că nu te-mpaci

să stăm în gazdă Decît așa

mai bine-n brazdă ne-am iubi

S-arunci cu mii de draci pe masă

să tortureze răspunsul meu indiferent

Împurpurată de furioasă să te ridici

să te întorc și să te strîng

căzînd în apa ce taie orașu-n două -

din gîndul în care ne-am tăiat

să curgă o lume nouă

Mulțimile răsuflă ușurate

cînd amîndoi, rîzînd

atingem malul

Și tuturor le iei vederea spre soare întorcînd

coapsa șlefuită ca piatra rîului de rîu îndrăgostită

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

poem

Îmbrățișează-mă

Cu un sărut lung

Lung
ca un poem pedagogic

parfum de roze

O fată frumoasă de dimineată
îți alungă melancolia
umezeala din inimă
Ferestrele larg ți se deschid
în plină iarnă
Aerul
ca o ghilotină
îți taie prezentul
Căldura primăverii năpădind epiderma
Spațiul gândului ți se umple de trandafiri
agățând hainele fetei
Când crezi că ai prins-o
se risipește în tot ce ai mai aproape
Parfum de roze, o ceață pe ape

alb abstract

Alungat de norul iute
înspre maluri de ninsori
în zapezile știute
îmi las trupul zburător

Aburi albi lăptoși
orizontul îl îndeasă
în privirea care doarme
cal troian în geana deasă

Aerul e numai alb
nuanțele doar dau conturul
Și îmi e atât de cald
de un vis iubindu-mi gândul

alunecări

Mă privești
din desenul tabloului
Fereastră prin care m-arunc
prelingându-mă pe zid
mai jos de linia creionată a gâtului
între așchiile lemnului spart al ramei
între sînii tari ca piatra (!)
Mă privești cu același zîmbet
neobosit sănătos și matern
de ruină antică
scursă încet în pamînt
într-un lan de nu-mă-uita
la poalele grilajului ce desparte de ea
pofta de viață a civilizației moderne

peisaj marin

Luna iunie te face cea mai frumoasă
Cireșele se roșesc de atîta dorință
Cînd cobor dealul îmi pierd singurătatea
în șirurile de iarbă cosită
Pașii-mi sînt grăbit îndemnați
de vîntul din inimă
descătușînd
o libertate șoptită
În dupăamiezele decapitate de sfinți
ploaia-mi prelinge pe geam
zîmbetul ce azi nu mi l-ai dat
Si ce bucurie speranța gustului ei sărat
Parcă te văd pe plajă
strălucind de sub pleoapa mării
Sărutul se împrăștie în apă ca o plasă pescărească
în care amurgul ne strînge
luminîndu-ne marginile
și tu - cît de tăcut liniștesti un val rebel, întîrziat

Luna iunie te face cea mai frumoasă
Cireșele se roșesc de atîta dorință
Cînd cobor dealul îmi pierd singurătatea
în șirurile de iarbă cosită
Pașii-mi sînt grăbit îndemnați
de vîntul din inimă
descătușînd
o libertate șoptită

clasicism

Trăgînd în piept aerul, probabil tot aerul dimineții
îi încredințăm
pariul străduinței noastre -
imaginația unui creier exterior
Deasupra-i pendulează fără să clipească
discul ochiului
urmele lăsate confirmînd mișcarea de rotație

Îți spun acestea de la fereastră, peste umăr
Răcoarea violetă a primei ore te-a readormit
Te-aș putea trezi treptat
dăltuindu-te în artistice săruturi
Cu fiecare din ele
Grecia cea veche ar goli muzeele
trăind printre noi cu o frumusețe sporită
Dar prefer să-ți intuiesc statuile
în somnul lor, alintîndu-le liniștea
cu gîndul orb al unui creier exterior

trecutul continuu

Primăvara îmi fluieră-n oase
pînă departe, prin ochi
curăță de ultime
bucăți de zăpadă
Vederea păstrează-n trecutu-i continuu
doar gestul ninsorii și șansa albirii
Ce te face să crezi că sînt rece?
E temperatura la care te țin neschimbată
Și primul sărut
cum altfel ți-l închipuiai înmugurind
revenind?

Sub bluza violet căldura e de catifea

Și sîinii-s pali ca-n iulie luna emigrată
Și mîna albă ce-mi întinde ceașca de cafea
E-o rază de pelin și de tăcere toată

Dar și secunda neînduplecată abia abia
De sună cînd într-un vers te-adun furată -
Sub bluza violet căldura e de catifea
Și sîinii-s pali ca-n iulie luna emigrată

Ea cu un gest de patimă-n mirare îmi ia
Cuvîntul dezbrăcat - pe buze
Și-a mia noapte mi-l aduce
Basm Și înc-o noapte de nesomn pentru-a afla -
Sub bluza violet căldura e de catifea

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

stille nacht

Ochii tăi verzi-cenușii sînt pomul de iarnă
Imaginea noastră din oglindă
îmbrățișați ca pentru amintiri
e singura lui podoabă
și singurul colindător

sub cerul liber

Seara coboară sau urcă
Drumul e-același
Trece pe sub bărbia ta În marginea lui
Ghemuit să adorm Cu ochii deschiși
Visez la bolta-nstelată Buza de jos
Ți-o trag de sărut
Peste-o metaforă foarte uzată
Se aude un motor E ultima cursă
Haidem și noi
În primul sat ne oprim
La o casă cu pod În el
O mână de fîn Degetele-i zdrobite
De al tău sân Ce îl rotesc
Printre alte planete spre răsăritul
Pe care jumate-adormită-l îngâni

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

ghioc

Ceaşca de cafea

Întoarsă cu gura în jos

Cu poalele puţin ridicate ca tine pe malul spumos

În noaptea ce se răsucesce de pe-o parte spre alta-nspre zi

Ghioc ce-mi vesteşte

Că-n dimineaţa de mâine te vei întoarce

Visul să-mi seceri

Ca şi glezna ce valul trezeşte

În marea adormită prin care îmi vii

o nuanță mai tânără

O căldare cu apă mi-am azvîrlit pe față
Era în ianuarie
Ruleta soarelui mă câștigase pentru ziua ce începuse
Mi-am pus cravata cărămizie
Ca și cum mi-aș fi pus inima mai în față
Schimbîndu-i culoarea pe o nuanță mai tânără
Am luat străzile sub braț, pămîntul să-l pot mirosi
Apoi, cu grijă, la loc, să nu-mi împiedice avîntul
De-a sări gardul într-un cireș ori vișin
Golind savurînd borcanele cu compot
În ținuturi pe care le-ai dori mai aproape
Și ele pe tine
Pe-un covor zburător
Fermecata cravată cărămizie

calendarul speranței

Ninsori și câmpuri de zăpadă
mînăstiresc pe visul tău
și de sub pleoapă o să cadă
la primăvară Dumnezeu

Obrazul înclinînd fierbinte
pe palma de sfială și răcoare
de tine să-mi aduc aminte
pe-ntîia ochilor ninsoare

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

visar

Alunecă cuvintele de pe gând
șchiopătînd de piciorul vederii
Cercul decade-n triumphi
Și număru-i frînt de linii rebele
Dezbrăcată de eleganța culorii
ideea e nudul din care răsar
dorința de mare și de pustiuri
dragostea nobilă a unui visar

imn zăpezilor de sub degete

Se opintesc falangele-n zăpezile hîrtiei
Coiful și scutul simțirii
- acea mîndrie și-acea vorbă dibace -
le depun pe altarele păcii
Dar las să-nainteze privirea războinică
în ochiul ce încă mai tace

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

reciprocitate

A fi-mă, tu -

din trunchiul privirii căzute

Rînduiește-mă dincoace de hotarele pleoapei

pe pajiștea pînă acum nevăzută

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

cu mai puțină îngereală

Te-am prins în tencuiala ideilor
să nu mi se surpe sufletul

Urma tălpii ți-am luat-o pe gură
robindu-mi vorbele ție

Voi muri în spînzurătoarea suflării tale
oglundindu-ne în bălțile ochilor plînși

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

eli, eli, lama sabakhtani?

Orașul simțurilor e în flăcări

Cade pielea amintirii de pe corpurile vederii

În afara cetății grâul strălucește nesecherat de brațele iubirii

Cînd, Zeiță, primi-va

țărmlul cuvintelor tale briza gurii mele, cînd?

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

vibrație

Vei da cercului greșeala liniilor tale

Și sunetului îi vei da
atmosfera liniei tale, -nsoțitoare

Ochiul se va tremura de cercuri
greșite-n semne de-ntrebare

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

întîlnirea

Pe coama degetelor unduiește

iarba răsuflării

Ascunse în ea

două sărutări se pîndesc:

o șoaptă se înalță pe bolta auzului

- e fumul unei explozii

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

portret

O-e, o-e! strig privirii încălzite în căldările sînilor

Ai! ai! îmi răspunde

înflorind vinețiu sub răcoarea strigării

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

jurăminte

Pînzele vederii
pe catargele cuvîntului

Cenușile vîntului
în vetrele inimii

Sarea buzelor
în marea sărutului

Osul fericirii visînd nemurirea
sub carnea morții

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

vis

Hei-hoo, hei-hoo! aleargă ochiul prin văzduh
după lumina care
în somn mi l-a răpus

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Ca un strigăt de piele

întinsă pe spițele luminii rotite de stea
era numele femeii iubite
Ca un aer alt aer nascînd între mine și ea
Între gurile noastre nălțat
îngerul aerului
asfixiat

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

autoportret cu urechea tăiată

Ochiul e glonteie ieşind prin țeava luminii

Trupul, tunelul de aer ce-l mărginește

Azul e aripa decupată după forma tăcerii

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

icoana

Între două clipe între două aripi
se ține în el însuși sentimentul
vîna luminii spre inimă-i pompează infernul
și capu-i cu privirea seceră gînduri

Sîngele lui e o lavă pe tălpile cerului
Suflarea - răcoarea din preajma alergării
Și mîna care acum îl descrie - sălbăticiunea
scuturîndu-se, cu spaimă, de îngeri

strigăt de luptă

Voi veni într-o seară cu marginea caldă
de călărirea ochiului pe asfințit,
vei străbate stepa atingerii
dintre degetele răsuflînd obosit

Păianjenul iubirii mă va răpune
înainte de-ați spune bine-ai venit,
vei așeza peste mine o privire de piatră
și voi sta către lume, răzbunare de vis

verde-roșu de șeherezada

O cărămidă în timp
o piruetă-n zidire
ne-om propti-n alergare
mușchii luminii ne-or dezțepeni

Îmbrățișînd
dealul încolțit din sînul mamei -
tu, cu iarba pletelor
eu, cu roșul ham al înserării

Cum vei mai răsări!
pe cîmpul unei celule din viitorul mileniu
Și - îndreptîndu-mă către tine dinspre-o altă memorie
ca și califul ieșind, pe-o roșie cămilă, pe poarta Bagdadului

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

dune

Vin din sahara unui sentiment
pe braț port amprenteale mîinii străine, nomade
- oaze
traversate, cu acele ceasului drept lancia și sabie,
de-un don quixote

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Ilustrație

Dragostea mea e domestică
are forma chiuvetei
Vino de-ți spală mâinile
ca pilat din pont
după ce răstignitu-m-ai
în oglinzile dimineților tale

migrație

Ai ales frunza.

Pielii, culoarea scoarței de copac.

Ai fremătat de mine două anotimpuri.

Ai luat drumul pamîntului.

Gîndind la păsări migratoare

am luat drumul cerului.

În locu-mbrățișării

o himeră de negru și alb

radiografie a patimii

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

acasă

Mama a-ntins capcane pe-ntreg corpul

și-n bucătărie

Aud gura tatei

pășind prin anotimpurile mamei

Pe mine m-aud cosind tăcerea crescută peste ei

- ciobul unor inimi îmi sîngere talpa

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

strada

Gonesc limuzinele sîngelui
De-o parte și de alta se-nalță
clădiri cu trup feminin
Acoperișele de ruj s-au încins
Totu-i muiat în tușul iubirii
Caligrafic, un copil trece strada

scriere fără sînge

Chipul tău îl pun de sămînță
pentru astîmpărarea foamei de frumos
Călcîiul linge din subgenunche
mulajul planetei pe care ai fost
Inimă, de cretă!
Altfel n-ai fi scris
pe o simplă piatră
rău de paradis

inimă, inimă, nepereche de doi

Cum ai sui coloana de mercur
și din tine ar curge sânge pur

Cum pe clavicula ar patina
palma și cu buza ce-o-ntrecea

Cum-necum lungi-vei vorba
ca pe-o stafie de crin

Din genunchi catarg de deget:
e al mîngîierii scufundate
sub un fulger din senin

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

o sentință, o știre, un zvon

E copilul legănat în propriu-i suflet din spînzurătoare
Scoțînd limba către trupul înrolat în mecanica de fanfară
Căruia coronița din clasa întâi i-a dat, ea singură, an de an, vertebră după vertebră
Pînă cînd din cartilajele memoriei și-a făcut deget sensibil -
care-i încearcă temperatura la care plutește trupul unei lumi abia începute

E copilul legănat în propriu-i suflet din spînzurătoare

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

o cercetare în zori

Are o iarbă verde de depărtată
undeva în curbura irigată a vârstei
Îi pășesc pe auz greieri globtroteri
Sunetele prind corp dintr-un sandvici de sunete plate
Lentile odihnesc pe ramuri de simțuri
repaos trădînd celulele zborului

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

spre nord, nord-tu

L-a învins jumătate de ploaie

Cealaltă, de prea mare sete, a ars-o pe limbă

Dar l-a învins jumătate de ploaie

E întreg umezeală, pătrunde în aer și case

Înverzește mușchiul tăcerii

în acte civile, de basm și de teatru

Dar nu mai e timp să poți număra
rotulele zdrelite ale sîngelui îngenuncheat
în acte civile, de basm și de teatru
Treci prin sentimente ca printr-un câmp de urzici
și seara te ustură abia
locul unde ai fost ferestruit peste zi
în acte civile, de basm și de teatru
Eliberînd căldură
pentru nevestă copii pentru tine
în acte civile, de basm și de teatru

terapeutul

Închid cu fermoare de plumb
rănile gurii pe trupul poemului
Îl izolez într-un azil de bătrâni
în cartier de blocuri clorofiliene
E mai ușor acum să calc pe asfalt
a umple sifoane e-o relaxare
limbile-nsetaților sînt stele
inima mea un clondir de parfum

Sînt două vase din care sorb cu putere

al curajului și al lunii de miere

Steaua - să nască, grea de păcate

Cenușa timpului e o plagă sub coaste

Pulsație a-ntrebării în arterele gîndului

ochii-i lipesc de ochii poetului

stivă de ochi de ritmuri și rime

și iarăși desprinși

ca lentile aburite de lacrimi vecine

castel din cărți de joc

Unde, unde e cu tine
o-mprejurare de mai bine?
Unde sînt de pică așii
și valeții verzi, trufașii?
Riga a răsturnat caleașca
damele s-au strîns caro
decarii au înhămat rădașca
cupa inimii galop
a turnat pe drum de seară
Jolly Joker sus pe treflă-i
răstignit de-al său popor
iară tu aștepți săgeată
dinspre-o miză de amor

Eu l-am gândit un tânăr

în cămașă de cobalt
și-n încheieturi cu glonți
de sidef și de smarald

Fluvii roșii verzi albastre
decurgeau din mila lui
peștii se grăbeau să-noate
în amonte sîngeriu

Între noi planete de sticlă
își vuiesc grote de somn
Orga viselor suspină
- tuburi arse, de neon

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Mă rog de tine să treci pe strada aceasta

umbrele-mi să paveze sub pașii tăi șoapta

Și iarăși te rog, bătaile inimii fă-le vertebre

inima mea ca măduvă-n ele s-ar trece

Fetița cu funde albastre

cu rochia-n bulina
ochilor de crabi
trece Marea Liniștii
printre bărci liliputane
spre veneții de oglinde
cu reflexe artizane

Fetița cu funde albastre
cu roșu penaj pe priviri
balerină a zilei pornește
elicea-n nebune rotiri

Demonul mării 'i șoptește
te iubesc fetițo vino
între alge și rechini
dar de nuntă 'ți dau taifunul
olandezul zburător
fi-va nașul însoțirii
noastre pe-un eșuat vapor

Fetița cu funde albastre
cu roșu penaj pe priviri
balerină a zilei pornește
elicea-n nebune rotiri

Titanic! Titanic!
Țipă albatrosul
Up-ap bate inima
bip-bip telegraful
Pe creste de valuri e spuma
mării de goana
călcâiului roasă

Fetița cu funde albastre
cu roșu penaj pe priviri
balerină a zilei pornește
elicea-n nebune rotiri

navetă în metru antic

De ieri s-a împlinit încercarea
de a ajunge pe o muchie de cerc
De aicea totul e drept
și gândul la tine dă fericirii un spațiu
cu timpuri curbate:
o, sînii tăi pozînd în Vezuviu
și ceasul stricat al mîngîierilor
căutîndu-și măsura într-un tratat de Vitruviu!

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Tremurător, ca vîntu-n pata unui arbor

*mai ușori împreună
cădea-vom poate
din cerneala lui Shakespeare
într-un timp de hîrtie*

(Vai! M-am pierdut! Nu sînt aici nicicum!, Romeo, I.1)

Se dobîndise din mine
o părere
o haină de zbor
Pe sine se-aprinse cu line
locuri de umblet și de izvor
A unei duse deduse scînteii
am fost de mîhnire altar:
iubită de-un Mîine Și grei
cădeau ochii într-un somn corturar
Și macul și frezia și salcia stăpîne
pe trupul ce nu mi-l mai văd
vor crește acolo ca Ieri să-mi rămîină -
ziua nemainăscută din luna coaptă-n prăpăd

Soarele galben pe cerul plutind în paloare
Eu - dusă, piezișă, pe-un lan de oarbe cocoare

Coaja oului spaimiei s-a spart

Aștepți răsăritul de monstru

sub aripa de liliac

Trece o zi trece un veac

Nimic nu apare

Doar chipul tău palid se-nchide

într-o coajă de ou, neașteptat

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

E-atîta de frig, sentimentele-și suflă în pumni

Ninge de le-ajunge norilor zăpada sub limbă

De ziuă se crapă ca un reumatism vindecat

Coarnele soarelui pe-ntinderea albă înțepenesc:

paranteză în care ne-au găsit înghețați

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Te-am văzut, erai întinsă

între viruși eleganți
gura îți era pestriță
de un ruj de la Bizanț

Ca și-un ochi de aragaz
îți ardea privirea albastru
iar apoi verde de praz
se puneau alți ochi de-a latu'

Nervii-mi sînt cînd calzi cînd reci
viață de calorifere
Mă reped să iau un tren
dar mă lacrimi pîn' la piele

Degetele le-ai făcut
prafuri medicamentoase
le presari pe piept pe gît
să tușesc rime frumoase

Vai, m-ai otrăvit!
Te-am văzut, m-ai pitit
între viruși eleganți
sub un ruj de la Bizanț!

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

domino

Negre cuvinte, mușcături dezvelite
pe zăpada întinsă ca pielea unui dalmațian
acoperind
partidele de vânătoare din primăvară și toamnă

Cîmp sleit de focul luptei

glasul fumegă orgolii

Cu-n oftat greu de şenilă
în al minutului deşert
o amintire (o reptilă) 'şi lasă
amprenta fumului incert

Felii din cerul roşu în amurg
plutesc ca şi gondole
pe ochii isprăvind oglinzi
din care chipuri lungi se scurg

Merg arăbește, de la dreapta la stînga

Praful călcîielor înalță pe fata morgana

Gîtlejul vuieste peșteri de sete

Animal nedeprins cu lumina, osul, sub piele

e mai alb mai subțire

Vîntul soarbe din vasul urechii

picături muzicale

Luna e plină, ca o vezică de soldat

vegbind ceremonii funerare

Soarele-i pîndește, de peste gard,

rușinea de fată mare

Merg arăbește, de la dreapta la stînga

Merg în viraje, conturez o țintă

în jurul unui semn de punctuație:

pulsul mâinilor tale, dreapta și stînga

- unde sînt oare?

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

flux

Scuturat de ultimele cuvinte auzite citite
capul, ca un pește pe plajă, se-ntinde pe pernă
așteptînd creșterea apelor somnului
Trupul, o meduză prin care privești
ca-ntr-un acvariu plutirea organelor
peștii exotici ai hemoglobinelor
Celulele pielii se-ngrămădesc, alge verzi și albastre
Respirația străbate prin ele, șalupă de coastă

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

diminuendo

În eprubetele degetelor privește
depuneri și pregătiri de atingeri
și plajele pielii suflate
de-adieri de pe țărmi depărtați

Și globi oculari holografic rulează
pelicula acestor vedete
pe laringe se urcă un strigăt ocnaș
pușcașii luminii-l așteaptă

rețetă de ochi împletit

Linguri de pleoape
'ncărcate
cu zeama luminii cu verdețuri gingașe
cu blînde găluști ca tumuli postbelici
Fiert totul la somnul domol
la pulsul normal al unui gimnast
executîndu-și proba la sol
Și nu te trezi nici depărta de real!
Lingă ochii și-apoi
cerceteze cu botul
linguri de pleoape
și mîna stăpîină a unui vis lingurar

scrisoarea soldatului

Sînt stăpîn pe mirarea de prînz
cînd soarele nechează înalt ca un mînz
Privirile rătăcesc
călare pe ierburi
se cheamă cu goarne
de lacrimi compunînd curcubeul
Mîna e ugerul din care mulg poezia
subțioara-ncoronează
umărul femeii alături întinse:
Fii binecuvîntată Miss Fantezia
deocamdată e pace
și în tranșee
creiere stau adormite

Încercare fără prilej, întâmplare mai fără de moarte

Vreau să trec printr-un șir de inele aprinse
Cu salt leonin
dresat, elegant
Între ele tunele cu margini deschise
asemenea pielii-nconjurînde cu pori
osul casant

Mă rotesc în sens antiorar
pentru cauza pierdută a dreptelor linii
ca un vultur rotind sub al lunii pătrar
umbra vînîndu-și, rotită pe spinarea
unui măgar

Ajung pe o țintă dintr-un poligon militar
zale îmi fac din cartușe de exercițiu
Don Quixote-i prăfuit e murdar
virtuții ce i-a rămas
toți spune-i-vor viciu

Acum e momentul s-apari în scenă și tu
cu buze după care voi recunoaște
dragostea garantat comestibilă
Genele, grilaj mătăsos, ne-or închide vederile
așteptînd refluxul unui fior generos
Le-om elibera către stele
iarbă înaltă și aderentă
va trage cu vrejuri în jos
motoarele inimii, stinse
în hurelul poeziei
duios

tunelul timpului

Stai pe canapele de rouă pe arcuri de curcubeu
se scutură-n jur livezile gândului
privești
pe pielea brațelor
genuflexiunile umbrelor norilor
Degetele, umflate de reumatism
cu grea respirație de balene eșuate
văluresc părul unui copil
căpitănia portului anunță timp de furtună
tu te-ndrepti către larg
căzînd în hăul gurii care te strigă:
"Prietene!" "Iubitule!" "Tată!"

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

oaze

Piramide de-ascuțișuri pe nisipul respirații
Gînduri agățate în cuiele-ntrebării
Ciorapul tras pe picior, mătăsînd
emoția mersului alături de-un nor

E fraged portretul uscată e mîna
Să cadă! să cadă! strigă poporul
În arenă umbra se retrage sub cele
cinci sulii de degete luminînd de amiază:
mîna ta
îchizîndu-se peste roua din palmă
ma află

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

spre cascadă

Riduri pe frunte albiile-și mută

Mîngîieri le urmează pe-o plută de deget

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Și acum e vremea dulce

să ne-nghită un parfum
să ne rumege cu dinții-i
moi, de iluzie Și nebun
să ne-mprăștie în corpul
recitirii unui drum
unde beduin cuvântul
pe cămilele de fum
a-ncărcat burdufuri pline
cu un fel de roșu scrum

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

Tragedia ciorapilor tăi de mătase

Îngăduie florilor de câmp să te atingă:

Lumină cu altă lumină se coase

împletind un năvod, privirea să-mi strângă

moartea călăuzei

Prin plămînii obosiți ai creionului
respirația cuvîntului rară
Solemnul tam-tam al grafitului
pe pielea rinocerilor albi
Cititorul, renunțînd la vînătoare
va-ndepărta țeava ochiului
urmărind somnambulic
tatuajul numelui meu
Descuamate, drumurile se refac
într-un nou labirint

mie, de viu îmi e

Port o hlamidă de ceață
și-n ea ascund un vraf de dicționare
Ochii-mi sînt de verdeață
păscuți de tot împrejurul
despărțit în forme animale
Pentru că sînt, nu pot fi decît vînătorul
Dar nu mă hrănesc decît cu verdețuri
cu ochii-mi crescuți
peste cadavrele vînătorilor mele

freamăt

Foarfeca metaforei
decupează legenda trupului tău, translucid
Ne iubim doar prin alunecările pielii
porii pe pori fac respirație gură la gură
ne iubim doar prin mari suprafețe
ignorînd populația din purgatoriul cartierelor anatomice
Dar ce demonstrații
ce gălăgie răzbate pulsînd în artere
cînd gura retează pe trupul iubit
cătușele de pe fioruri rebele!

Nu am timp să fiu bolnav

nu am timp să fiu sceptic
osul mandibulei spart
îl umplu cu replici
Nu am timp să fiu trist
nu am timp pentru timp
gîndesc doar cu spații
și-ntîrzii să mint
De vină e cordul
pe-ale cărui coridoare de ritmuri alerg
în față s-ajung, să-mi călăuzesc
plutirea greoaie
spre sud
de aisberg

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

și eu...

Trag draperiile

plajă-ntre marea luminii și mine

În stîncăriile trupului

(locuri unde senzațiile-au sedimentat după retragerea lacrimii)

își fac cuiburi cuvintele

Țipătul lor răzbate ca un ecou

ca un rest al zborului

Ouăle lor sint metastazele viciului de a fi

Tot corpul e un ou De piatră

Ce va ieși? Un vulcan o iarbă

sau chiar o pasăre și de-mpietrire mă scapă?

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

context

Sîntem două părți ale unei arhitecturi în schimbare

Mișcare reper

pentru propria-ne translație

a unuia față de celălalt

Două mici suprafețe din regiuni diferite:

stratul anticoroziv și structura de susținere

Or: molecula din materia fundației și pelicula termoizolantă

Or: peretele din care gîlgîie lifturi

și acustica din rotonda ciudaților

Derulăm telepatic

amintiri de pe vremea cînd eram pe planșetă

Sîntem actuali

pagină din cervantes cu ilustrație de bruegel cel bătrîn

Să fie creier acela din cutia craniană?
Mai degrabă scrișnet de roată medievală
pe care se trag gânduri rebele
Și sînge să fie goana din vene și-artere?
Mai degrabă feline
hăpăind crude bucăți de poeme
Si oasele - articulează bufonul nebun
meningea pe care stă scris
acestei lumi în război
ordinul de lăsare la vatră

Timpul
rece
pe-un cal de fier
Mîna ta
mănușă îi este
și scutier
Prin țeava strigătului
șiroiește luna
ochii băltind
Celule descuamate ning abundant
zăpezile vîrstelor
așează-ntre noi
un cuvînt făr-accent

Pleacă cocorii

Nu-i vedem dar știm că e timpul
Stăm pe o culme de deal
simțim pictural peisajul
pentru-un observator avem imobilitatea unui tablou de muzeu
Desculți - câtă inocență, câtă teatralitate?
Mă întreb câte cuvinte se-adună pe limbă
în așteptarea descleștării gurii
spre a ieși la lumină, spre tine
Sărutul -la ce bun? când ne privim drept în ochi?
Și ce-am avea de pierdut cu-n sărut?
Nici un paradis nu avem de pierdut
venim mai unul spre altul și parcă
noi și toate se depărtează - mai repede
mai repede
după legea lui Hubble

crediința

"Mă zbat în propriile-mi ghiare
aș vrea să scap dar nu mi-e dat
și goana o am sculptat
fixă vîltoare"

Eroul și-aduce părinții pe scut
Pe rînjetul lui purtate-s cuvintele
"mamă" și "tată"
Gîndu-i e tulbure -
umflate, cu gura deschisă, jertfe plutesc neprimite
Firul lunii atîrnă din goblenul neterminat

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

pelerin

Îndrăgostitul adastă
sprijinit de coloana piciorului iubitei
În ochi îi intră lacome
uităturile trecătorilor
Buzele-i albesc
de praful încet măcinatului templu
"Respiră respiră!" de peste tot i se strigă

strigare către robinson

Cal de mare du-mă unde
'i mai adîncă apa și mai iute
Nervii mei îți fi-vor hamuri
pinteni viforii din ramuri
Litere în urma noastră
înnegri-vor cer și coastă
Insulară palmă adastă
viitorul s-o ghicească

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

De ce trece norul prin acoperișe
ca un hipopotam prin valuri înnegrite?
De ce se trec oamenii unii altora prin priviri
ca electronii prin tuburi fluorescente?
De ce vibrează pîntecul ca o tobă africană
sub degetele îndrăgostitului
făcînd să danseze literele
din vechi poeme de dragoste?
Copile, de ce mă întrebi
trăgîndu-mă de limbă ca de un semnal de alarmă
din goana nebună de la tine la mine?
Sau de la mine la tine? Că nici nu mai ştim
de cîtă istorie prin noi a trecut

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

matineu

Clapele clavecinului ronțăie aerul dimineții
Pe pieptul femeii se-așează brațul bărbatului
dig în fața valului
lung
al sînilor
Ochii
ca peștii
stau sub pietrele
lipite
ale frunților
Icnetul de trudă în folosul speciei și peste el
șoapta poetului pentru trezirea Frumoasei

un caz de iubire

...Cu trandafiri presăți în dosarul judiciar
Mâinile pergamentoase ale judecătorului
se strecoară sub litera viselor

A lăsat curat și ordine-n cameră
Și mirosuri cosmetice
Cameră cu fantome
cu gleznele roase de lanțul remușcărilor lui

Într-un bulgăre de vorbe

e-o monedă veche
este roata Odiseii
șchioapă nepereche
Scutul lui Ahile
fanfaronii zilei
îl atîrnă suvenire
la
uniforme
Ce ochi viu să poată
să plătească odată
a orbirii vama
pentru Homer pentru mama
strigă după tata
la rovine în cîmpii
luna și cu soarele
zgomote zgomote mii
și stele făclii

O uriașă lacrimă ciopârțită

e ploaia ce potopește acum
Cărți de istorie îngălbenesc între degete
file de piele în fum de tutun
Se-nnegresc sărbătorile în calendare
ca pînza de corabie pe cearcăn în sus
Zdrențe de strigăt gonesc pe vînturi călare
și ceasul pe ceas se întreabă
unde arcul săgeata i-a dus
Limba de furtună a poetului
cu balauri se luptă dincoace de porți
Tăiată, din sînge vine altul și o rădică
vîslă să-i fie la-ntors peste mări
Împrejur spinări de delfini se arată
convoi al cuvintelor și spasm de mirări

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

adunarea

Mă iartă și mă umbrește
inventă tristețea din care se naște
bucuros un poem
Și piară și fuga
și-ngenunchierea
din jurământul etern
E-atîta noapte cît s-o cuprindă
alb-nebulosul
Cît să se vadă pîlcuri de pete
ierburi de leac hotare bolnave trecînd

ahile și inima țestoasă

Între doi albatroși
merg cînd în aer cînd pe jos
Țărnuț iubirii
feciorelnic de spăimos
se retrage dezvelind
depărtări de prisos
Mușchiu-n zbor, mai aburos
și zărită prin el
neclintirea fugară de os

cîntecul recrutului

Am cules din iasomii
o părere de cîmpii
Am cules din ceruri multe
un mănunchi de stele crude

Hrană rugului bătrîn
zarvă sîngelui stapîn

Creşte-mi-vor braţe smaralde:
meşteşug de surde falde
Creşte-mi-vor copii în ele:
un mănunchi de crude stele

orgă de vânătoare

Doar chitara linge
tămăduitor
a versului meninge
pe dinlăuntru umflată
de-un monstru de zbor
Harfe sînt pense
trîmbițe bisturie:
din pîlnia poemului
gîduit de strigarea unui "A"
prelung și-ascuțit
anonimul sîngelui țîșnește
haotică muțenie de filfiire de aripi
împrăștiată într-o lume vecină
cu tubulare capcane

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

les cuvintele

ca niște dirijabile
din hangarele frunții

poetul, harfele și orbirea

Singur stau pe un covor
plînsu-mi zburător
Fără lacrimi fără sînge
în oase-ntors al lor izvor

Întîlni-voi ramurile
neclintite a-mbrățișării
De pe frunze le-oi culege
rourii suflării

M-or ara raze de soare
pîn' la-ntunecimi de mare
vălurit de șoaptele
subțiindu-mi coastele

litere

Literele au sentimentele lor

Vocalele sînt cele cu sufletul deschis

A, cum bine se ştie, este casa cuvîntului

E, fereastra prin care iese în lume

I îi dă demnitate şi stăpînire de sine

O îl plasează pe orbită în cosmos

U, potcovindu-l, îi întăreşte picioarele subţiri

Tragînd în urmă-i o adunătură de consoane

Cum prizonierii bárbari

La carul de triumf al împăraţilor romani

Sînt făcut din petice de timp

o păpușă de cîrpe, de istorie uzată, anonimă
copilul de-dinioară se uită la ea cu seriozitate
el nu mai e decît o fantomă
un spectru de basm al luminii albe
și reci. Tălpile goale
refac drumuri imaginare
cînd, peste noapte, îmi doream un pahar cu apă.
Sînt deja pe raftul cu-amintiri,
cu personaje de pluș ale propriului meu copil.
Pregătind o altă poveste
..."mai trainic și mai frumos"

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III

o moarte ca-n basme

Funie și zid sîngele tău
leagănă mă și mă răsună:
Casă a poeziei, Cale de aminte
'n buruiana mîinii așteptînd!
Mă-nclin pe tivul dangătului dat
inimii arvună:
bună noapte, noapte -
VUAA Pasărea trece Și duce cu ea
sîngele bu -
VUAA La stele pasărea îndeamnă cu
de zbor agățat
sîngele noa -
Noapte bună
VU-U-AA

Străvezie închisoarea ca un vâl de mireasă III